

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **M. H.**, bytem v B., L. 19, proti žalované **České dráhy, a.s.**, IČ 70994226, se sídlem v Praze 1, nábreží L.Svobody 1222, o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Českých drah, a.s., ze dne 6.4.2011, č.j. 56283/2012-025,

t a k t o :

I. Rozhodnutí generálního ředitele Českých drah, a.s., ze dne 6.4.2011, č.j.: 56283/2012-025, s e z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná j e p o v i n n a zaplatit žalobci náklady řízení v částce 3.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí generálního ředitele Českých drah, a.s., ze dne 6.4.2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce ze dne 4.3.2012 proti rozhodnutí žalované ze dne 20.2.2012, č.j. 547/2012-025. Bylo tak rozhodnuto pravomocně o odmítnutí žádosti žalobce ze dne 4.2.2012 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žádostí o poskytnutí informací ze dne 4.2.2012 žádal od žalovaného poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, když žádal o

1. Smlouvu, uzavřenou v roce 2008 mezi Českými drahami, a.s. a společností Brno New Station Development, a.s., o pronájmu brněnského osobního nádraží.
2. Jakékoli další smlouvy a změny původní smlouvy mezi Českými drahami, a.s. a Brno New Station Development, a.s.
3. Zápisy ze všech jednání mezi Českými drahami, a.s. a společností Brno New Station Development, a.s.
4. Stanoviska železničních odborů Českých drah, a.s., ke stavebním záměrům společnosti Brno New Station Development, a.s.

Žalovaný reagoval na uvedenou žádost rozhodnutím ze dne 20.2.2012, č.j. 547/2012-O25, ve kterém žalobci sdělil, že veškeré informace pod body 1 až 4 podané žádosti kromě data uzavření a názvu smluv a termínu jednání mezi Českými drahami, a.s. a společností Brno New Station Development, a.s. mají povahu obchodního tajemství ve smyslu ustanovení § 17 obchodního zákoníku, a nelze je proto žalobci poskytnout. Pokud jde o požadovanou část informace v bodě 4 ohledně stanovisek železničních odborů žalovaného k chystaným záměrům, kromě obchodního tajemství se jedná o dotaz na názor, který podle ustanovení § 2 odst.4 zákona o svobodném přístupu k informacím není povinný subjekt povinen poskytnout.

Žalobce následně ve lhůtě podle zákona o svobodném přístupu k informacím podal proti odmítavému rozhodnutí odvolání, o němž rozhodl generální ředitel žalovaného, který toto odvolání žalobou napadeným rozhodnutím zamítl, když se ztotožnil s právním názorem žalovaného, že jde o obchodní tajemství podle ustanovení § 9 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb., takže smlouvu, související smlouvy a zápisy z jednání o nich nelze podle tohoto ustanovení žadateli poskytnout.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný přesvědčivě a prokazatelně nedoložil odpovídajícím způsobem, že by požadované informace byly obchodním tajemstvím ve smyslu ustanovení § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku. Žalobce je přesvědčen, že obchodní tajemství se nemůže na požadované informace vůbec vztahovat podle ustanovení § 9 odst.2 ve vztahu k ustanovení § 8b odst.1 a odst.3 zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud se týká využití veřejných prostředků a jejich výše pro určité účely. Žalovaný ani odvolací správní úřad se účelem zákona o svobodném přístupu k informacím neřídili, informace, které zákon žadatelům poskytovat jednoznačně umožňuje, v rozporu s uvedeným ustanovením poskytnout odmítli. Navíc důvody pro neposkytnutí žádaných informací nejsou přezkoumatelným způsobem žalovaným v napadeném rozhodnutí předloženy, neboť jde o obecná tvrzení, která lze dokázat pouze srovnáním těchto tvrzení s obsahem žádaných smluv.

Tvrzení žalovaného o údajném obchodním tajemství je nepřezkoumatelné, protože žalovaný nijak svá tvrzení nedoložil a pouze uvedl výčet podmínek, uvedených v obchodním zákoníku. Obsahem smlouvy o nájmu či revitalizaci brněnského nádraží nemůže být cokoli vhodného pro obchodního utajení, když náležitosti, uvedené v ustanovení § 17 obchodního zákoníku, nejsou podle žalobce z tohoto důvodu věcně naplněny, stejně tak ani po stránce formální. Podle žalobce je na městském soudu, aby při posuzování toho, zda má veřejnost právo na určité informace, vzal v úvahu otázku veřejného zájmu. Podle názoru žalobce je jednoznačně ve veřejném zájmu, aby veřejnost v tomto konkrétním případě věděla, jakým způsobem spravuje žalovaný, jejímž jediným akcionářem je Česká republika, svůj majetek. Na České dráhy, a.s. je nutno nahlížet jako na subjekt, který nakládá s majetkem České republiky, která pro správu části svého majetku v minulosti vytvořila žalobce a proto

hospodaří s veřejným majetkem, který patří všem občanům, tvořících společný demokratický právní stát. V případě brněnského nádraží se jedná o mimořádně exponovanou lokalitu a nelze, aby povinný subjekt, vykonávající právo k tomuto majetku, někomu za neznámých okolností objekt pronajal na několik desítek let a veřejnosti tvrdil, že nemá právo obsah smluv po dobu nájmu znát a vědět, jak je s majetkem nakládáno.

Žalobce rovněž nesouhlasí s tvrzením žalovaného o tom, že obchodní tajemství dopadá i na zápisy z jednání mezi žalovaným a společností Brno New Station Development, a.s. Ani zde nejde s pojmem obchodního tajemství vůbec operovat. Jednání povinného subjektu je úředním jednáním, výstupy z jednání a zápisy jsou úředními dokumenty, které nespádají pod pojmy „skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy“, které více uvádí ustanovení § 17 obchodního zákoníku. V případě brněnského nádraží se nejedná o vojensky strategický objekt, o úložiště jaderného odpadu ani o nic podobného, kde by bylo teoreticky možné uvažovat o tom, že odůvodněné nezveřejnění detailních informací stojí nad právem na informace, ale jde o železniční nádraží, které je významným objektem a lokalitou z hlediska rozhodnutí o umístění nového železničního nádraží v Brně.

Žalobce poukázal na to, že prvostupňový orgán ve svém odmítavém rozhodnutí ze dne 20.2.2012 v jednom odstavci pouze formálním způsobem uvedl, že žádané informace pod body 1 až 3 žádosti žalobce nelze poskytnout, aniž by podrobně přezkoumatelným a doložitelným způsobem konkrétně uvedl, o jaké informace jde a neuchyloval s k účelovému tvrzení, že smlouvy a zápisy mimo jiné obsahují i údajné koncepce rozvoje nakládání s majetkem žalovaného.

Žalobce má za to, že neposkytnutím informací, které žalobce v bodech 1 až 3 své žádosti požadoval, se žalovaný dopustil jednání v rozporu se zákonem, když důvody pro odmítnutí žádosti jsou nepřezkoumatelné a tak zasáhl do žalobcova práva na svobodný přístup k informacím.

Z obsahu vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplývá, že žalovaný se zásadním způsobem neztotožňuje se skutkovou a právní kvalifikací uvedenou v žalobě. Převážná část podané žaloby se zabývá právní kvalifikací, pokud jde o režim žalobcem požadovaných smluv jakožto obchodního tajemství ve smyslu ustanovení § 17 a následujících obchodního zákoníku. Se zřetelem k tomu, že žalovaný od doby podání žaloby žalobci vyhověl, pokud jde o poskytnutí jím požadovaných smluv, považuje žalovaný dále tuto část žaloby a veškeré body žalobního petitu za bezpředmětnou. Uvedenou skutečnost prokazuje žalovaný dopisem předsedy představenstva ze dne 29.6.2012 a veřejně přístupným úložištěm na internetové adrese www.osbrneni.cz, v rámci něhož bylo celé znění veškerých požadovaných smluv uveřejněno samotným žalobcem. Žalovaný přitom v daném případě uplatnil zákonem předvídaný postup, kdy byly v souladu s ustanovením § 12 zákona ověřeny důvody trvání pro odepření poskytnutí požadovaných informací, přitom bylo shledáno, že i nadále netrvají. Žalobce byl v rámci uplatňování svého veřejnoprávního subjektivního práva uspokojen a proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalovaný i nadále setrvává na stanovisku, že pokud jde o uveřejnění veškerých zápisů ze všech jednání mezi žalovaným a společností Brno New Station Development, a.s., že žalobcem požadované informace jsou podřazeny režimu ochrany obchodního tajemství a že povinný subjekt má povinnost takovou informaci žalobci neposkytnout. Žalobci byla zpřístupněna kompletní finalizovaná vůle stran, vyjádřená v uzavřených smlouvách, která se vztahuje k nakládání s veřejnými prostředky, a lze uvést, že žalobcem dovozovaný charakter

zápisů z jednání mezi dotčenými subjekty je uplatněn poprvé, stejně jako dříve neuplatněné námítky. Proto tyto skutečnosti nemohou být důvodem pro vyslovení nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný i nadále zastává názor, že požadované informace představují skutečnosti technické a obchodní povahy, týkající se obou společností, konkrétně zejména koncepce rozvoje nemovitosti ve vlastnictví společnosti žalovaného, jakož i provozních záležitostí rozvoje těchto nemovitostí, kdy tyto informace mají pro obě dotčené obchodní společnosti materiální i nemateriální hodnotu a nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné. Žalovaný ověřil, že požadované informace mají zároveň být podle vůle dotčených podnikatelů utajeny a tito také odpovídajícím způsobem utajení těchto informací zajišťují. Žalovaný rovněž uvážil, zda v posuzovaném případě nepřevažuje zájem veřejnosti a zájem žadatele na svobodný přístup k informacím nad zájmem na uchování obchodního tajemství, posoudil rovněž související důvody pro neposkytnutí informací, zejména důsledky újmy, případně vzniklé s případným poskytnutím požadovaných informací žadateli a důsledky újmy související s případným zveřejněním těchto informací. Žalovaný vzal zejména v úvahu okolnosti, které již byly uvedeny v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že obecný zájem na kontrole povinných subjektů prostřednictvím svobodného přístupu k informacím nepřevyšuje negativní důsledky spojené s porušením obchodního tajemství dotčených subjektů. Pokud by žalovaný zpřístupnil svoje obchodní tajemství nebo obchodní tajemství dalších osob žalobci, nejednal by v souladu se zákonnou povinností postupovat s péčí řádného hospodáře a vystavoval by se riziku povinnosti nahradit vzniklou škodu.

Průběh řízení před žalovaným vyplývá ze shodného tvrzení žalobce v podané žalobě i z vyjádření žalovaného správního úřadu. Městský soud v Praze měl k dispozici při posouzení jednak žádost žalobce o podání informace podle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 4.2.2012, dále rozhodnutí o žádosti o poskytnutí informace ze dne 20.2.2012, odvolání žalobce ze dne 4.3.2012 a žalobou napadené rozhodnutí. Spisový materiál dále obsahuje dopis žalovaného žalobci ze dne 29.6.2012, v němž žalovaný žalobci uvedl, že opětovně ověřil možnosti a zvážil, zda důvody odepření poskytnutí informací trvají. Podle ustanovení § 12 zákona č. 106/1999 Sb. žalovaný následně rozhodl o poskytnutí informací, u nichž důvody odepření poskytnutí nadále netrvají. Tato skutečnost byla umožněna tím, že byly znepřístupněny zákonem chráněné informace v přiložených smlouvách a přílohách, jež byly žalobci v příloze dopisu postoupeny.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

V projednávané věci žalobce podal ve smyslu ustanovení § 13 zákona č. 106/1999 Sb. žádost o poskytnutí informací a posléze podal proti způsobu vyřízení této žádosti stížnost k nadřízenému správnímu úřadu.

Podle ustanovení § 14 odstavec 5 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt posoudí žádost a :

a) brání-li nedostatek údajů o žadateli podle odstavce 2 postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14a nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží,

b) v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti,

c) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli,

d) nerozhodne-li podle ustanovení § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

Podle ustanovení § 15 zákona č. 106/1999 Sb. pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle ustanovení § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle ustanovení § 11 odst.2 písm.c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.

Podle ustanovení § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, je předmětem práv náležejících k podniku i obchodní tajemství. Obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Podle ustanovení § 2 odst.3 zákona č. 106/1999 Sb. se zákon nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.

Povinný subjekt – společnost České dráhy a.s. - se ve svých rozhodnutích v prvním stupni i v rámci odvolání sice řídila rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9.12.2004, č.j. 7A 118/2002 – 37, dostupným na www.nssoud.cz, podle kterého se nebylo možno domáhat poskytnutí smlouvy jako takové, ale pouze informace o obsahu takové smlouvy, avšak nepřihlédl ke změnám, které v důsledku evropských předpisů přinesla novelizace zákona o informacích a na jejich účel, na nějž také žalobce oprávněně poukazuje. Nejvyšší správní soud s ohledem na následnou novelizaci ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. svou dosavadní judikaturu korigoval v rozsudku ze dne 7.5.2008, č.j.: 1As 17/2008 - 67 (blíže viz www.nssoud.cz). V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jestliže žadatel požádal o poskytnutí informace kopií smlouvy, je povinný subjekt povinen

pořídít fotokopii, případně jinak hodnověrným způsobem poskytnout žadateli obsah smlouvy v kompletní podobě. K tomuto závěru Nejvyšší správní soud dospěl na základě eurokonformního výkladu pojmu „informace“ zakotvené v ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Podle Nejvyššího správního soudu bylo totiž záměrem zákonodárce při přijetí zákona č. 61/2006 Sb., jímž byl novelizován zákon č. 106/1999 Sb., aby informace v pojetí zákona č. 106/1999 Sb. byla totožná s pojmem „dokument“, vyjádřeným v článku 2 odst. 3 transponované Směrnice 2003/98/ES, v němž je „dokument“ definován jako a) obsah na jakémkoli nosiči (psaný či tištěný na papíře či uložený v elektronické formě nebo jako zvuková, vizuální nebo audiovizuální nahrávka); b) jakákoli část takového obsahu. S ohledem na shora uvedené, tak lze uzavřít, že žalobcem požadované informace představovaly veškeré údaje tvořící obsah předmětných smluv.

Případnost uvedené změny judikatury v pohledu na poskytování informací formou listiny podporuje právě případ žalobce, na němž lze dokumentovat, jak uchopení pouhého požadavku na poskytnutí listiny bez dalšího je pro postup povinného subjektu zavádějící. Žalobce požadoval poskytnutí výše uvedených informací a na povinném subjektu bylo, aby zjišťoval, zda předmětné listiny obsahují konkrétní, žalobcem uvedené závazky, týkající se veřejných zájmů, ochrany obchodního tajemství a podobně. Forma, na jaké je informace obsažena, není významná a rozhoduje charakter údajů a skutečností, které jsou jako informace požadovány. Povinností povinného subjektu pak není dbát na to, aby žadatel obdržel jen souvislé informace a nikoliv jen jejich body či části, vytržené z kontextu v důsledku vyloučení (zakrytí) ostatních doprovodných informací. Povinný subjekt se řídí toliko žádostí a povinností poskytnout ty informace, jejichž poskytování není zákonem omezeno, přičemž není jeho starostí, zda v důsledku neúplného textu, z důvodu zákonného vyloučení některých informací, bude žadateli upravený obsah dokumentu k užítku či nikoliv. V uvedeném smyslu tedy bylo na žalovaném, aby uchopil žádost o informaci a respektoval právní názor o tom, že některé informace lze poskytnout při respektování toho, že pokud nelze poskytnout listiny, jimiž je smlouva a případné další listiny v úplném jejich znění, ale lze je poskytnout v upravené formě vyloučením údajů, které tvoří předmět obchodního tajemství, jak se ostatně v průběhu dalšího řízení po vydání žalobou napadeného rozhodnutí také stalo.

Obchodní tajemství, představuje podle zákona č. 106/1999 Sb. jednu z výjimek ze zásady poskytování požadovaných informací. Tato výjimka je zakotvena v ustanovení § 9 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož je-li požadovaná informace obchodním tajemstvím, jedná se o překážku bránící jejich poskytnutí žadateli. Co je obchodním tajemstvím, vymezuje ustanovení § 17 obchodního zákoníku, podle kterého obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje. Z vymezení pojmu „obchodní tajemství“ vyplývá, že nezbytnou podmínkou k tomu, aby určité informace byly považovány za obchodní tajemství, je, aby podnikatel, který tyto informace chce chránit jako obchodní tajemství, je takto označil. Protože však zároveň ustanovení § 9 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb. podmiňuje neposkytnutí informací existencí obchodního tajemství, nepostačí k samotnému odepření informací pouhé označení informace za obchodní tajemství. Správní orgán musí ověřit, zda informace, označené subjektem za obchodní tajemství, jsou ve skutečnosti obchodním tajemstvím, tj. splňují všechny znaky obchodního tajemství, vyplývající z ustanovení § 17 obchodního zákoníku. Proto závěr povinného subjektu o odmítnutí žádosti z důvodu omezení práva na informace spočívajícího v tom, že požadovaná

informace je obchodním tajemstvím, musí být v rozhodnutí povinného subjektu náležitě zdůvodněn. Z hlediska přezkoumatelnosti závěrů povinného subjektu soudem je naprosto nepostačující, jestliže povinný subjekt v rozhodnutí o odmítnutí žádosti toliko konstatuje existenci obchodního tajemství bránícího poskytnutí požadovaných informací, aniž blíže zdůvodní, na základě jakých zjištění tento závěr učinil. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.3.2008, č.j. 7As 24/2007 – 106, dostupný na www.nssoud.cz, s jehož závěry se městský soud zcela ztotožnil.

V dané věci žalovaný povinný subjekt shledal, že požadované informace nelze poskytnout mimo uvedené proto, že požadované dokumenty obsahují množství informací, které lze označit jako předmět obchodního tajemství ve smyslu ustanovení § 17 obchodního zákona. Tato úvaha žalovaného nevychází z náležitého posouzení a odůvodnění, v jakých údajích a skutečnostech v případě smlouvy, jejích případných doplňcích a dodatků a případně i zápisech z jednání smluvních stran spatřuje naplnění znaků obchodního tajemství. Navíc tyto informace musí být subjektem, jenž vykonává právo k obchodnímu tajemství, za obchodní tajemství označeny. Vzhledem k tomu, že tyto úvahy v napadeném rozhodnutí, stejně tak jako v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, absentují, je námitka žalobce, že nebylo prověřeno splnění podmínek obchodního tajemství, oprávněná. Na tom ničeho nemění ani skutečnost, že žalovaný povinný subjekt v podaném písemném vyjádření k žalobě uvedenou argumentaci podrobně rozvíjí. Soud je při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán skutkovým a právním stavem ke dni vydání napadeného rozhodnutí a proto k argumentaci ve vyjádření žalovaného k žalobě přihlédnout nemohl. Soudu v rámci přezkoumání rozhodnutí správního orgánu nepřísluší činnost správních orgánů nahrazovat, proto mu ani nepřísluší hodnotit, nakolik závěry žalovaného obsažené v jeho vyjádření k žalobě o důvodnosti odepření poskytnutí informací žalobci, mohly mít vliv na věcnou správnost napadeného rozhodnutí, když pro posouzení důvodnosti žaloby je rozhodné zjištění, že žalobou napadené rozhodnutí je pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné.

K výše uvedenému městský soud dále poukazuje na ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., v němž je ochrana obchodního tajemství omezena tím, že povinné subjekty jsou - bez ohledu na skutečnost, že požadované informace jsou obchodní tajemstvím - povinny poskytnout informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků. V nyní posuzované věci tak bylo třeba posoudit, zda předmětné dokumenty neobsahují také údaje o rozsahu a a příjemci veřejných prostředků a zda se z ochrany obchodního tajemství, rovněž nevymykají závazky investora, týkající se životního prostředí, případně zaměstnanosti, které lze stěží již ze samotné povahy zájmů, jichž se dotýkají, považovat za obchodní tajemství.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst.1 s.ř.s.zrušil pro nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení věci a pro vady řízení, spočívající v nedostatečném vyhodnocení požadovaných údajů z hlediska ochrany obchodního tajemství podle zákona č 106/1999 Sb. V souladu s ustanovením § 78 odst.4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení bude na žalovaném správním orgánu, aby se znovu zabýval stížností žalobce a jeho obranou uplatněnou ve správním řízení. V intencích shora uvedeného žalovaný znovu rozhodne o stížnosti žalobce a v odůvodnění rozhodnutí uvede, na základě jakých konkrétních ustanovení zákona dospěl případně k závěru, že nebyly splněny předpoklady pro poskytnutí žalobcem požadovaných informací v plném rozsahu. Žalovaný musí znovu posoudit, zda a z jakých zákonných důvodů lze žalobci poskytnout zcela nebo částečně informace, jichž se domáhal. Přitom je na žalovaném, aby dbal na to, že jeho rozhodnutí bude mít náležitosti požadované zákonem tak, jak jsou uvedeny v příslušných

ustanoveních zákona č. 106/1999 Sb. Za dané situace nebylo podle názoru soudu možno postupovat podle ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., neboť v tomto stadiu řízení nelze učinit jednoznačný závěr o tom, zda a v jakém rozsahu existují v daném případě skutečnosti, které brání poskytnutí informací v požadovaném rozsahu. Povinný žalovaný subjekt je vázán právním názorem soudu, vysloveným ve zrušujícím rozsudku (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst.1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30.července 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu